

VALSUL DE ADIO

MILAN KUNDERA s-a născut în 1929,
în Cehoslovacia.
În 1975 s-a stabilit în Franța.

OPERE ALE LUI MILAN KUNDERA

Scrise în cehă:

Gluma, roman
Iubiri caraghioase, nuvele
Viața e în altă parte, roman
Valsul de adio, roman
Cartea râsului și a uitării, roman
Insuportabila ușurătate a ființei, roman
Nemurirea, roman

Scrise în franceză:

Jacques și stăpânul său. Omagiu lui Denis Diderot
în trei acte, teatru
Arta romanului, eseu
Testamente trădate, eseu
Lentoarea, roman
Identitatea, roman
Ignoranța, roman
Cortina, eseu în șapte părți

DESPRE OPERA LUI MILAN KUNDERA:

Maria Nemcova Banerjee, *Paradoxuri terminale*
Kvetoslav Chvatik, *Lumea romanească a lui Milan Kundera*

MILAN KUNDERA

VALSUL DE ADIO

Traducere din cehă de
JEAN GROSU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor : Vlad Russo
Coperta: Ioana Dragomirescu Mardare
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Cucu

Tipărit la Monitorul R.A.

MILAN KUNDERA
VALÈIK NA ROZLOUËENOU

© Milan Kundera, 1976

Orice adaptare, indiferent de formă, a lucrării este interzisă.

© Humanitas, 2011, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KUNDERA, MILAN

Valsul de adio / Milan Kundera; trad.: Jean Grosu. –

București: Humanitas, 2011

ISBN 978-973-50-3201-2

I. Grosu, Jean (trad.)

821.162.3-31=135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,

fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Cuprins

<i>Ziua întâi</i>	5
<i>Ziua a doua</i>	24
<i>Ziua a treia</i>	70
<i>Ziua a patra</i>	138
<i>Ziua a cincea</i>	212

Ziua întâi

1

Începe toamna — coroanele copacilor se îngălbenesc, se înroșesc, ruginesc; mica stațiune balneoclimaterică, așezată într-o vale fermecătoare, pare asediată de flăcări. De-a lungul colonadei mișună femei, aplecându-se, când una, când alta, deasupra izvoarelor. Femei ce nu pot avea copii, nutrind însă speranța că în această stațiune vor dobândi fecunditatea.

Printre pacienți, bărbați sunt mult mai puțini, dar sunt, întrucât se spune că — pe lângă miracolele sale ginecologice — această stațiune ar mai avea darul să întărească și inimile. Totuși, la un pacient sunt aici două paciente, fapt ce o scoate din răbdări pe tânăra asistentă medicală Rûžena, care lucrează la bazinul afectat tratamentului doamnelor sterile!

Aici s-a născut, aici trăiesc părinții ei — va izbuti ea oare să scape vreodată din această localitate care abundă în atât de multe femei?

E luni, și programul de lucru se apropie de sfârșit. Mai are să împacheteze în cearșafuri ultimele grășane, să le întindă pe paturi, să le șteargă obraji și, în acest timp, să le zâmbească profesional.

— Îi telefonezi, nu-i așa? i se adresează colegile de serviciu; una, o durdulie de patruzeci de ani, cealaltă, mai tânără și uscățivă.

— De ce nu? le răspunde Rûžena.

— Fără teamă, o încurajează mai vârstnica, luând-o de braț și conducând-o în spatele cabinei, unde asistentele medicale își au un dulăpior, o măsuță și un aparat telefonic.

— Ar fi bine să-l suni acasă, intervine, cu răutate, uscățiva, și toate trei izbucnesc într-un hohot de râs zgomotos.

— Nu-i știi decât numărul de la teatru, spune Rûžena, când râsul amuți.

2

A fost o convorbire îngrozitoare. De îndată ce-i auzi vocea în receptor, se înspăimântă.

S-a temut întotdeauna de femei, în ciuda faptului că nici una nu-l credea, considerând afirmația lui drept o glumă ce frizează cochetăria.

— Ce mai faci? o întrebă.

— Nu prea bine! îi răspunse.

— Cum așa?

— Aș avea nevoie să stau de vorbă cu tine, îi spuse pe un ton patetic.

Era exact acel ton patetic pe care-l aștepta, cu groază, de mai mulți ani.

— Da, spuse cu voce sugrumată de emoție.

— Aș avea mare nevoie să stau de vorbă cu tine, repetă ea pe același ton.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu mai sunt așa cum m-ai cunoscut. Sunt alta.

I se puse un nod în gât. Abia după un timp, izbuti să se facă din nou auzit:

— Cum așa?

— Au trecut șase săptămâni de când trebuia să-mi vină...

— S-ar putea să fie doar o întârziere, rosti el anevoie. Se întâmplă uneori, dar asta nu înseamnă nimic...

— Nu, nu, de data asta e așa...

— Cu neputință. Absolut cu neputință. Și, în orice caz, nu poate fi din vina mea.

— Dar ce-ți închipui tu despre mine?! ripostă, jignită.

Se temea s-o jignească, fiindcă, în general, îi era frică de ea.

— Nu, nu vreau să te jignesc, e o prostie, în fond ce motiv aş avea să te jignesc; îți spun doar atât, că nu putea să se întâmple cu mine, că nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, pentru că, fiziologic e, pur și simplu, cu neputință, pricepi, cu neputință!

— Bine, în cazul ăsta, nu te supăra și iartă-mă, te rog, că te-am deranjat, îi replică, profund jignită.

— Nu, nu, nu, strigă el, de teamă să nu lase receptorul în furcă. E foarte bine că m-ai chemat! Fi-rește, sunt gata să te ajut. Totul se poate aranja.

— Cum adică, aranja?

Rămase descumpănit. Nu se încumeta să spună lucrurilor pe nume.

— Păi, așa... să aranjăm într-un fel.

— Știu ce-ți trece prin minte. Pe asta să nu con-tezi. Scoate-ți din cap acest gând. De-ar fi să-mi distrug viața, așa ceva nu fac, să fie clar.

Îl trecură din nou fiorii groazei, dar, de data asta, porni el la atac, cu o ușoară sfială în glas.

— Și-atunci de ce m-ai chemat, de vreme ce nu vrei să stăm de vorbă? Vrei să te sfătuiești cu mine ori ai luat o decizie definitivă?

— Vreau să mă sfătuiesc cu tine.

— Bine, atunci o să vin să te văd.

— Când?

— Te anunț eu.

— Bine.

— Deci, deocamdată, numai bine și pe curând...

— Pe curând.

Așeză receptorul în furcă și se întoarse în mica sală de teatru unde îl aștepta formația lui.

— Domnilor, repetiția s-a terminat pe ziua de azi. Eu, unul, nu mai pot.

3

Când lăsă receptorul în furcă, era aprinsă la față, de atâta tulburare. O jignise felul în care reacționase Klima la comunicarea ei. De fapt, se simțea jignită de mai multă vreme.

Se cunoscuseră cu două luni în urmă, când celebrul trompetist concertase în stațiune cu orchestra sa. După concert a urmat un chef la care a fost invitată și ea. Trompetistul o remarcase și, preferând-o celorlalte, petrecuseră restul nopții împreună.

De atunci nu i-a mai dat nici un semn. Îi trimisese două ilustrate cu salutări, dar nu primise nici un răspuns. O dată, în trecere prin Capitală, i-a telefonat la teatrul unde, potrivit informațiilor ei, celebrul trompetist repeta cu formația sa. Persoana care i-a răspuns i-a cerut să se prezinte, spunân-

du-i apoi că se duce să-l caute pe Klima. Peste puțin timp reveni și-i spuse că repetiția s-a terminat și trompetistul plecase. I-a dat atunci prin minte că se ferește de ea, și ura îi spori cu atât mai mult cu cât începuse să aibă temeri în legătură cu sarcina ei.

— Chipurile, fiziologic, e cu neputință. Ce frumos sună, nu-i așa? Fiziologic e cu neputință! Sunt curioasă ce-o să spună când s-o naște copilul!

Cele două colege o aprobau cu înfrigurare. Din ziua în care le adusese la cunoștință (în sala înțesată de aburi a stabilimentului) că trăise în noaptea precedentă clipe de nedescris cu celebrul bărbat, trompetistul devenise pe loc un bun al tuturor colegelor ei. Fantoma lui era mereu cu ele în pavilionul unde lucrau cu schimbul și ori de câte ori era pomenit pe undeva numele lui își zâmbeau cu înțeles, de parcă ar fi vorba despre un personaj pe care-l cunoșteau în cea mai strictă intimitate. Și când aflară că Rûžena rămăsese însărcinată, se simțiră copleșite de o tainică bucurie, căci din clipa aceea el era integrat fizic, odată cu ele, în profunzimile trupului colegei lor.

— Ei, hai fetițo, gata, liniștește-te, îi spuse planturoasa cvadragenară, bătând-o prietenește pe umăr, și, deschizând la iuțeală o revistă ilustrată, slinoasă și mototolită, se grăbi să adauge: uite, am găsit ceva pentru tine! Ce zici?...

Contemplau toate trei fotografia unei tinere și frumoase brunete, postată elegant pe o estradă, cu microfonul la gură.

Rûžena se străduia să-și citească destinul din cei câțiva centimetri pătrați.

— Nu știam că e atât de frumoasă, spuse cu îngrijorare în glas.

— Fugi de-aici, fetițo, o liniști râzând durdulia cvadragenară. Asta-i o poză de acum zece ani. Sunt amândoi de aceeași vârstă. Femeia asta nici nu se compară cu tine!

4

În timpul convorbirii telefonice, Klima își dădu seama că aștepta de multă vreme cumplita veste. Nu fiindcă ar fi avut vreun motiv rațional să-și închipuie că, după cheful acela fatal, o fecundase pe Rûžena (dimpotrivă, era încredințat că-l învinovăța pe nedrept), dar aștepta o asemenea înștiințare de mulți ani, cu foarte multă vreme înainte de a o fi cunoscut pe tânăra asistentă medicală.

Avea douăzeci și unu de ani când o blondină amoretată de el își pusese în gând să simuleze că e gravidă spre a-l constrânge s-o ia de nevastă. A avut parte de câteva săptămâni înfiorătoare, la capătul cărora s-a ales cu niște crampe stomacale atroce care l-au doborât la pat. De atunci știe că graviditatea e o lovitură cumplită ce poate veni ori-când și de oriunde, o lovitură împotriva căreia nu există paratrăsnet și care își anunță prezența printr-o voce patetică la telefon (da, și-atunci tot la telefon îi comunicase blonda cu pricina cutremurătoarea veste). Întâmplarea petrecută la douăzeci și unu de ani l-a făcut pe urmă să se apropie de femeii cu un sentiment de teamă (deși cu destulă înflăcărare) și, după fiecare întâlnire amoroasă, era înspăimântat până la obsesie de tragicele ei urmări. Se mângâia, ce-i drept, cu gândul că probabilitatea unei asemenea nenorociri nu însemna, în condițiile prudenței sale bolnăvicioase, decât cel

mult o miime la sută, dar asta nu-l împiedica să se îngrozească până și de această miime.

Odată, ispitit de o seară liberă, îi telefonase unei tinere fete pe care n-o mai văzuse de două luni. Recunoscându-i vocea, tânăra a exclamat:

— Dumnezeu, tu ești! Nici nu știi cât de mult și cu câtă nerăbdare am așteptat să mă chemi! Și ce nevoie am avut să te aud!

Rostise aceste cuvinte cu atâta insistență și cu o voce atât de patetică încât cunoscuta spaimă îl făcu să aibă o strângere de inimă și să simtă cu toată ființa lui că sosise acea clipă fatală, de care se temea atât de mult. Așa se face că, în dorința sa de a privi cât mai repede adevărul în față, trecu la atac:

— Și de ce-mi spui asta cu o voce atât de tragică?!

— Știi, ieri mi-a murit mama, i-a răspuns fata și el a răsuflat ușurat, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă, știind însă că de ce se temea tot n-avea să scape.

5

— Gata, ajunge. Ce vrea să însemne povestea asta? spuse bateristul și, în sfârșit, Klima își veni în fire.

Văzu în jurul lui fețele îngrijorate ale muzicanților săi și le povesti ce i se întâmplase. Aceștia lăsară instrumentele din mână și începură, care mai de care, să-i dea sfaturi.

Primul sfat fu radical: chitaristul, în vârstă de optsprezece ani, declară că o fată de teapa celei care-i telefonase acum șefului lor, *celebrului trompetist*, trebuie respinsă cu duritate.